EPITAPHIVM IN OBITVM CLARIS. AC DOCTIS. VIRI D. IACOBI ARMINII

SS^æ. Theologiæ Doctoris ac Professoris
qui obijt XIX. Octob. circà meridiem.

Auctore

GVILIELMO PVPPIO,
Ecclesiaste Edamensi,

Anno ætatis suæ LXVI. Ministerij Ecclesiastici XLIV.

LVGDVNI BATAVORVM,
Ex Officina Ioannis Patii, Academiæ Typographi,
Anno clↃ. IↃ. CIX.

EPITAPHIVM
IN OBITVM
CLARISSIMI AC DOCTISSIMI VIRI
D. IACOBI ARMINII

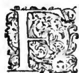
SSæ. Theologiæ Doctoris ac Professoris qui obijt XIX. Octob: Circa meridiem.

Auctore

GVILIELMO PVPPIO

Ecclesiaste Edamensi.

Anno ætatis suæ LXVI: Ministerii Ecclesiastici XLIV.

Vndite plorantes lugubria verba Camoenæ,
Nam rapuit vestrum Parca seuera decus.
Scilicet exanimis præclarus Doctor in vda
Hic tumbâ recubat, maximus ARMINIVS.
Maximus ingenio & linguis, atque artibus idem,
Quo Logicus, Physicus non propè maior erat.
Si quis disputet, aiebant prouerbia, iungat
Hunc sibi, qui in Batauis disputet, vnus hic est.
Est velut in viuis, cum hoc dicunt esse loquendum,
Vt dans, viuit adhuc, consilium vsque bonum.
Quin Academiâ fuit ille Professor in almâ
Lugdunobatauâ, Theiologusque sacer.
Officio hoc fungens sex annos, tres quoque menses,
Amstelidum verbi præco vbi functus erat.
Sunt cum dimidio quum lustra exacta quaterna
Tam de me meritus quam bene nullus erat.

 Exceptis

Exceptis quibus hic me commendauerat olim,
Huius consilijs ut bene sint meriti.
Rebus in exiguis à nobis discrepat idem,
Pauca negotia eas conciliare queant,
Si non invidia nimia sint turgida corda,
Queis commota (dolor) maxima turba fuit.
Lynceus illud agit Corycæus & invida corda
Fit quibus è musca maximus en Elephas.
Et qui confingunt mendacia plurima, quæ non
In mentem poterant forte venire viro.
Qui malè procedendo, qui mala plurima fando,
Se propè perdiderant, hunc propè perdiderant.
Ingenia hoc fuerant non exagitando furore,
Invidia fuerant exagitanda minus.
Discrepat omnis enim sanctus pater omnibus ævis
A patre, vel paucis rebus & usq; locis:
Et tamen hæretici non ergo vocantur eidem,
Non rebus cunctis mens fuit una quibus.
Nobilis ipse Palatinatus ni tolerasset
Rebus nec sacris mens quibus una fuit,
Tertie mi Friderice senex, tua tota tumultu
O sacer Elector perdita terra foret.
De Triade hic sacra quid senserimus, profitetur
Zanchius in libris de tribus hoc Elohim:
Vno de Iova de Christo quis quoq; nobis
Sensus erat, multis hoc patet usq; libris.
De Christi officio, qua complectamur eundem
Atq; fide, fructus qui fidei usque forent:
Si non conciliare queant, quæ cætera libris
Tradita sunt sacris, illa tacere placet.

Sobria

Sobria de rebus fuit extricatio nobis,
Iudicium è signis, iudicium è medijs.
In rebus sacris homini nihil attribuendum
Esse boni, tua dona, ô Deus, esse fidem:
Catera, nos fructus fidei vrgebamus anheli,
Clamando hic raucus praco vel omnis erat.
Vorstius ac aliquid quando diversa docebat,
Piscator praco hic vnus & alter vbi.
Non telerantur? amici, fratres nonnè vocantur?
Cur igitur Lynceus hic mage turbat homo?
Penè datis turbant Academiam Corycæis
Insidis, rudibus, qui male torta ferunt.
Ac alienum qui affingunt verbis male sensum,
Talibus an credat quis bene sanus homo?
Ergo datis turbis sunt dissidia orta Batavis,
Illa cavere potis, providus esset homo.
Scandala sunt partim data, partim accepta fuerunt:
Hinc Synodusque eadem vt concilientur agat.
Aut si non poterit, tolerentur vtrique, ferantur
Pacifici, pugna vt ne sit acerba, cavens:
Aut quia dissidium Batavos est inter, vtramque
Vt partem adversam, iudice opusque alio est,
(Judicium non fert polis hâc sed Theiologus *re,)*
Ergo vocandus eris Galle, Britanne, Scote.
Theiologi *superâ de* Teutonica *regione*
Sive Palatina seu Basilea & erunt,
(Nempe reformatam profitentes Religionem)
Vt ne dissidium post agitetur, agant.
O vtinam in viuis mansisset in orbe Batavo
Arminius donec dissidia orta cadant?

Donec amica fuisset ab hoc collatio facta,
Cum reliquis fidis fratribus in Synodo?
Vt certò constare queat, discriminis ecquid
Partem dissidij aut inter vtramque foret:
Vtraque concilianda foret pars, aut toleranda
Rebus in exiguis non abolendo fidem.
Ne mediatoris nihiletur gratia Christi,
Nemo bonis meritis deferat atque suis.
Quantum quisque suis adscribere viribus audet,
Tantum sacrilegus surripit ipse Deo.
Hic fuit ingenuus, probus, ac sincerus amicus,
Atque Deum verâ cum pietate colens:
Condoluit miseris, aduersis rebus, amicis,
Ipse lavans gutta collacrymante genas.
Sunt alij fors quisquiliæ, sunt fors nebulones,
Occultent qui se vestibus Arminij.
Nil tam vile & erit, quod non sub veste tegatur
Arminij, contrà hunc etsi erit illud opus.
Interea si quis quærat, quid sit faciendum
Præsenti positis tempore rebus ita?
Respondebo (tamen partibus reliquis, aliorum
Et salvo sensu qui meliora ferent)
Nos quibus est sententia vera, tacere nequimus,
Quum tam pugnetur parte ab vtraque fere.
Sed tolerare alios alij possemus amicè,
εἰ σὺ Φιλιππισιακὸς εἴτε Γεναῖος ἐγώ. *(margin: Siue Philip- picus, siue Genevensis ego.)*
Sicut Calvinus, sicut fecere Melanthon,
Atque Palatinus sicut vtrosque tulit.
Absque tamen pugnis, vel motis rebus acerbè,
Concordes animos nos sed habere iubens.

Atque

Atque iubens Christum nos ritè docere salutis
Auctorem, verâ prendere eumque fide.
Absque opere & nostro vel vi servarier hinc nos,
Nos opere at gratos esse docere Deo.
Cætera sed quæ controversa fuere profunda,
Si qui non capiant, iure tacere queant.
Ne pugnas moveant, novitatis nil pariantque,
Ante reformatum ne moveantque statum.
Si hos quibus alma placet concordia despiciant, qui
Et ternam partem hos inter vtrosque vocent.
Hoc æqua fuerit tantisper mente ferendum,
Nobis adversos dum remouere queant.
Quando rudes infidi perdiderant Corycæi
Hunc propè: Peiores ne Deus, oro, dato.
Ne puni propter nasutos, nos, Corycæos,
Nobis sinceros da Iova Theiologos,
Sintque professores sinceri, sintque ministri,
Fac sint concordes in pietate, Deus.

CHRONOSTICHON.

SeXte VbI post SoLes ferIet VIX sCorpIo phoebe
ArMInIVs IabaCob tVnC nece VIctVs obIIt.

FINIS.

Donec amica fuiſſet ab hoc collatio facta,
Cum reliquis fidis fratribus in Synodo?
Vt certò conſtare queat, diſcriminis ecquid
Partem diſſidij aut inter vtramque foret:
Vtraque concilianda foret pars, aut toleranda
Rebus in exiguis non abolendo fidem.
Ne mediatoris nihiletur gratia Christi,
Nemo bonis meritis deferat atque ſuis.
Quantum quiſque ſuis adſcribere viribus audet,
Tantum ſacrilegus ſurripit ipſe Deo.
Hic fuit ingenuus, probus, ac ſincerus amicus,
Atque Deum verâ cum pietate colens:
Condoluit miſeris, aduerſis rebus, amicis,
Ipſe lavans gutta collacrymante genas.
Sunt alij fors quiſquiliæ, ſunt fors nebulones,
Occulent qui ſe veſtibus Arminij.
Nil tam vile & erit, quod non ſub veſte tegatur
Arminij, contrà hunc etſi erit illud opus.
Interea ſi quis quærat, quid ſit faciendum
Præſenti poſitis tempore rebus ita?
Reſpondebo (tamen partibus reliquis, aliorum
Et ſalvo ſenſu qui meliora ferent)
Nos quibus eſt ſententia vera, tacere nequimus,
Quum tam pugnetur parte ab vtraque fere.
Sed tolerare alios alij poſſemus amicè,
εἰ σὺ Φιλιππιακὸς εἴτε Γεναῖος ἐγώ. — *Siue Philippicus, siue Geneuus ego.*
Sicut Calvinus, ſicut fecere Melanthon,
Atque Palatinus ſicut vtroſque tulit.
Abſque tamen pugnis, vel motis rebus acerbè,
Concordes animos nos ſed habere iubens.

Atque

Atque iubens Christum nos ritè docere salutis
Auctorem, verâ prendere eumque fide.
Absque opere & nostro vel vi servarier hinc nos,
Nos opere at gratos esse decere Deo.
Cætera sed quæ controversa fuere profunda,
Si qui non capiant, iure tacere queant.
Ne pugnas moveant, novitatis nil pariantque,
Ante reformatum ne moveantque statum.
Si hos quibus alma placet concordia despiciant, qui
Et ternam partem hos inter utrosque vocent.
Hoc æqua fuerit tantisper mente ferendum,
Nobis adversos dum removere queant.
Quando rudes infidi perdiderant Corycæi
Hunc propè: Peiores ne Deus, oro, dato.
Ne puni propter nasutos, nos, Corycæos,
Nobis sinceros da Iova Theiologos,
Sintque professores sinceri, sintque ministri,
Fac sint concordes in pietate, Deus.

CHRONOSTICHON.

SeXte VbI post soLes ferIet VIX sCorpIo phoebe
ArMInIVs IabaCobVnC neceVIctVs obIt.

FINIS:

Donec amica fuisset ab hoc collatio facta,
Cum reliquis fidis fratribus in Synodo?
Vt certò constare queat, discriminis ecquid
Partem dissidij aut inter vtramque foret:
Vtraque concilianda foret pars, aut toleranda
Rebus in exiguis non abolendo fidem.
Ne mediatoris nihiletur gratia Christi,
Nemo bonis meritis deferat atque suis.
Quantum quisque suis adscribere viribus audet,
Tantum sacrilegus surripit ipse Deo.
Hic fuit ingenuus, probus, ac sincerus amicus,
Atque Deum verâ cum pietate colens:
Condoluit miseris, aduersis rebus, amicis,
Ipse lavans gutta collacrymante genas.
Sunt alij fors quisquiliæ, sunt fors nebulones,
Occulent qui se vestibus Arminij.
Nil tam vile & erit, quod non sub veste tegatur
Arminij, contrà hunc etsi erit illud opus.
Interea si quis quærat, quid sit faciendum
Præsenti positis tempore rebus ita?
Respondebo (tamen partibus reliquis, aliorum
Et salvo sensu qui meliora ferent)
Nos quibus est sententia vera, tacere nequimus,
Quum tam pugnetur parte ab vtraque fere.
Sed tolerare alios alij possemus amicè,
εἰ σὺ Φιλιππιακὸς εἴτε Γεναῖος ἐγώ. *tune Philippianus, tue Genevanus ego.*
Sicut Calvinus, sicut fecere Melanthon,
Atque Palatinus sicut vtrosque tulit.
Absque tamen pugnis, vel motis rebus acerbè,
Concordes animos nos sed habere iubens.

Atque

Atque iubens Christum nos ritè docere salutis
Auctorem, verâ prendere eumque fide.
Absque opere & nostro vel vi servarier hinc nos,
Nos opere at gratos esse decere Deo.
Cætera sed quæ controversa fuere profunda,
Si qui non capiant, iure tacere queant.
Ne pugnas moveant, novitatis nil pariantque,
Ante reformatum ne moveantque statum.
Si hos quibus alma placet concordia despiciant, qui
Et ternam partem hos inter utrosque vocent.
Hoc æqua fuerit tantisper mente ferendum,
Nobis adversos dum removere queant.
Quando rudes insidi perdiderant Corycæi
Hunc propè: Peiores ne Deus, oro, dato.
Ne puni propter nasutos, nos, Corycæos,
Nobis sinceros da Iova Theiologos,
Sintque professores sinceri, sintque ministri,
Fac sint concordes in pietate, Deus.

CHRONOSTICHON.

SeXte VbI post soLes ferIet VIX sCorpIo phoebe
ArMInIVs IabaCobVnC neceVICtVs obIt.

FINIS:

Donec amica fuisset ab hoc collatio facta,
Cum reliquis fidis fratribus in Synodo?
Vt certò constare queat, discriminis ecquid
Partem dissidij aut inter vtramque foret:
Vtraque concilianda foret pars, aut toleranda
Rebus in exiguis non abolendo fidem.
Ne mediatoris nihiletur gratia Christi,
Nemo bonis meritis deferat atque suis.
Quantum quisque suis adscribere viribus audet,
Tantum sacrilegus surripit ipse Deo.
Hic fuit ingenuus, probus, ac sincerus amicus,
Atque Deum verâ cum pietate colens:
Condoluit miseris, aduersis rebus, amicis,
Ipse lavans gutta collacrymante genas.
Sunt alij fors quisquiliæ, sunt fors nebulones,
Occultent qui se vestibus Arminij.
Nil tam vile & erit, quod non sub veste tegatur
Arminij, contrà hunc et si erit illud opus.
Interea si quis quærat, quid sit faciendum
Præsenti positis tempore rebus ita?
Respondebo (tamen paribus reliquis, aliorum
Et salvo sensu qui meliora ferent)
Nos quibus est sententia vera, tacere nequimus,
Quum tam pugnetur parte ab vtraque fere.
Sed tolerare alios alij possemus amicè,
Tute Philippiacus, siue Geneuensis ego. εἰ σὺ Φιλιππιακὸς εἴτε Γενεαῖος ἐγώ.
Sicut Calvinus, sicut fecere Melanthon,
Atque Palatinus sicut vtrosque tulit.
Absque tamen pugnis, vel motis rebus acerbè,
Concordes animos nos sed habere iubens.

Atque

Atque iubens Christum nos ritè docere salutis
Auctorem, verâ prendere eumque fide.
Absque opere & nostro vel vi servarier hinc nos,
Nos opere at gratos esse docere Deo.
Cætera sed quæ controversa fuere profunda,
Si qui non capiant, iure tacere queant.
Ne pugnas moveant, novitatis nil pariantque,
Ante reformatum ne moveantque statum.
Si hos quibus alma placet concordia despiciant, qui
Et ternam partem hos inter utrosque vocent.
Hoc æqua fuerit tantisper mente ferendum,
Nobis adversos dum removere queant.
Quando rudes infidi perdiderant Corycæi
Hunc propè: Peiores ne Deus, oro, dato.
Ne puni propter nasutos, nos, Corycæos,
Nobis sinceros da Iova Theiologos,
Sintque professores sinceri, sintque ministri,
Fac sint concordes in pietate, Deus.

CHRONOSTICHON.

SeXte VbI post soLes serIet VIX sCorpIo phoebe
ArMInIVs IabaCob tVnC neceVICtVs obIt.

FINIS:

Donec amica fuisset ab hoc collatio facta,
Cum reliquis fidis fratribus in Synodo?
Vt certò constare queat, discriminis ecquid
Partem dissidij aut inter vtramque foret:
Vtraque concilianda foret pars, aut toleranda
Rebus in exiguis non abolendo fidem.
Ne mediatoris nihiletur gratia Christi,
Nemo bonis meritis deferat atque suis.
Quantum quisque suis adscribere viribus audet,
Tantum sacrilegus surripit ipse Deo.
Hic fuit ingenuus, probus, ac sincerus amicus,
Atque Deum verâ cum pietate colens:
Condoluit miseris, aduersis rebus, amicis,
Ipse lavans gutta collacrymante genas.
Sunt alij fors quisquiliæ, sunt fors nebulones,
Occulent qui se vestibus Arminij.
Nil tam vile & erit, quod non sub veste tegatur
Arminij, contrà hunc etsi erit illud opus.
Interea si quis quærat, quid sit faciendum
Præsenti positis tempore rebus ita?
Respondebo (tamen partibus reliquis, aliorum
Et salvo sensu qui meliora ferent)
Nos quibus est sententia vera, tacere nequimus,
Quum tam pugnetur parte ab vtraque fere.
Sed tolerare alios alij possemus amicè,
εἰ σὺ Φιλιππιακὸς εἴτε Γεναῖος ἐγώ. *siue Philip-picus, siue Geneuensis ego.*
Sicut Calvinus, sicut fecere Melanthon,
Atque Palatinus sicut vtrosque tulit.
Absque tamen pugnis, vel motis rebus acerbè,
Concordes animos nos sed habere iubens.

Atque

Atque iubens Christum nos ritè docere salutis
Auctorem, verâ prendere eumque fide.
Absque opere & nostro vel vi servarier hinc nos,
Nos opere at gratos esse decere Deo.
Cætera sed quæ controversa fuere profunda,
Si qui non capiant, iure tacere queant.
Ne pugnas moveant, novitatis nil pariantque,
Ante reformatum ne moveantque statum.
Si hos quibus alma placet concordia despiciant, qui
Et ternam partem hos inter utrosque vocent.
Hoc æqua fuerit tantisper mente ferendum,
Nobis adversos dum removere queant.
Quando rudes insidi perdiderant Corycæi
Hunc propè: Peiores ne Deus, oro, date.
Ne puni propter nasutos, nos, Corycæos,
Nobis sinceros da Iova Theiologos,
Sintque professores sinceri, sintque ministri,
Fac sint concordes in pietate, Deus.

CHRONOSTICHON.

SeXte VbI post soLes serIet VIX sCorpIo phoebe
ArMInIVs IabaCob tVnC neceViCtVs obIt.

FINIS:

Donec amica fuisset ab hoc collatio facta,
Cum reliquis fidis fratribus in Synodo?
Vt certò constare queat, discriminis ecquid
Partem dissidij aut inter vtramque foret:
Vtraque concilianda foret pars, aut toleranda
Rebus in exiguis non abolendo fidem.
Ne mediatoris nihiletur gratia Christi,
Nemo bonis meritis deferat atque suis.
Quantum quisque suis adscribere viribus audet,
Tantum sacrilegus surripit ipse Deo.
Hic fuit ingenuus, probus, ac sincerus amicus,
Atque Deum verâ cum pietate colens:
Condoluit miseris, aduersis rebus, amicis,
Ipse lavans gutta collacrymante genas.
Sunt alij fors quisquiliæ, sunt fors nebulones,
Occultent qui se vestibus Arminij.
Nil tam vile & erit, quod non sub veste tegatur
Arminij, contrà hunc etsi erit illud opus.
Interea si quis quærat, quid sit faciendum
Præsenti positis tempore rebus ita?
Respondebo (tamen partibus reliquis, aliorum
Et salvo sensu qui meliora ferent)
Nos quibus est sententia vera, tacere nequimus,
Quum tam pugnetur parte ab vtraque fere.
Sed tolerare alios alij possemus amicè,
εἰ σὺ Φιλιππιακὸς εἴτε Γεναῖος ἐγώ.
Tu ne Philippianus, siue Geneuensis ego.
Sicut Calvinus, sicut fecere Melanthon,
Atque Palatinus sicut vtrosque tulit.
Absque tamen pugnis, vel motis rebus acerbè,
Concordes animos nos sed habere iubens.

Atque

Atque iubens Christum nos ritè docere salutis
Auctorem, verâ prendere eumque fide.
Absque opere & nostro vel vi servarier hinc nos,
Nos opere at gratos esse docere Deo.
Cætera sed quæ controversa fuere profunda,
Si qui non capiant, iure tacere queant.
Ne pugnas moveant, novitatis nil pariantque,
Ante reformatum ne moveantque statum.
Si hos quibus alma placet concordia despiciant, qui
Et ternam partem hos inter utrosque vocent.
Hoc æqua fuerit tantisper mente ferendum,
Nobis adversos dum removere queant.
Quando rudes infidi perdiderant Corycæi
Hunc propè: Peiores ne Deus, oro, dato.
Ne puni propter nasutos, nos, Corycæos,
Nobis sinceros da Iova Theiologos,
Sintque professores sinceri, sintque ministri,
Fac sint concordes in pietate, Deus.

CHRONOSTICHON.

SeXte VbI post soLes serIet VIX sCorpIo phoebe
ArMInIVs IabaCob tVnC neCe VICtVs obIt.

FINIS.

Donec amica fuisset ab hoc collatio facta,
Cum reliquis fidis fratribus in Synodo?
Vt certò constare queat, discriminis ecquid
Partem dissidij aut inter vtramque foret:
Vtraque concilianda foret pars, aut toleranda
Rebus in exiguis non abolendo fidem.
Ne mediatoris nihiletur gratia Christi,
Nemo bonis meritis deferat atque suis.
Quantum quisque suis adscribere viribus audet,
Tantum sacrilegus surripit ipse Deo.
Hic fuit ingenuus, probus, ac sincerus amicus,
Atque Deum verâ cum pietate colens:
Condoluit miseris, aduersis rebus, amicis,
Ipse lavans gutta collacrymante genas.
Sunt alij fors quisquiliæ, sunt fors nebulones,
Occulent qui se vestibus Arminij.
Nil tam vile & erit, quod non sub veste tegatur
Arminij, contrà hunc etsi erit illud opus.
Interea si quis quærat, quid sit faciendum
Præsenti positis tempore rebus ita?
Respondebo (tamen paribus reliquis, aliorum
Et salvo sensu qui meliora ferent)
Nos quibus est sententia vera, tacere nequimus,
Quum tam pugnetur parte ab vtraque fere.
Sed tolerare alios alij possemus amicè,
εἰ σὺ Φιλιππιακὸς εἴτε Γεναῖος ἐγώ. Tum Philippicus, tum Genevaeus ego.
Sicut Calvinus, sicut fecere Melanthon,
Atque Palatinus sicut vtrosque tulit.
Absque tamen pugnis, vel motis rebus acerbè,
Concordes animos nos sed habere iubens.

Atque

Atque iubens Christum nos ritè docere salutis
Auctorem, verâ prendere eumque fide.
Absque opere & nostro vel vi servarier hinc nos,
Nos opere at gratos esse decere Deo.
Cætera sed quæ controversa fuere profunda,
Si qui non capiant, iure tacere queant.
Ne pugnas moveant, novitatis nil pariantque,
Ante reformatum ne moveantque statum.
Si hos quibus alma placet concordia despiciant, qui
Et ternam partem hos inter utrosque vocent.
Hoc æqua fuerit tantisper mente ferendum,
Nobis adversos dum removere queant.
Quando rudes infidi perdiderant Corycæi
Hunc propè: Peiores ne Deus, oro, dato.
Ne puni propter nasutos, nos, Corycæos,
Nobis sinceros da Iova Theiologos,
Sintque professores sinceri, sintque ministri,
Fac sint concordes in pietate, Deus.

CHRONOSTICHON.

SeXte VbI post soLes serIet VIX sCorpIo phoebe
ArMInIVs IabaCob tVnC neceVICtVs obIt.

FINIS:

Donec amica fuisset ab hoc collatio facta,
Cum reliquis fidis fratribus in Synodo?
Vt certò constare queat, discriminis ecquid
Partem dissidij aut inter vtramque foret:
Vtraque concilianda foret pars, aut toleranda
Rebus in exiguis non abolendo fidem.
Ne mediatoris nihiletur gratia Christi,
Nemo bonis meritis deferat atque suis.
Quantum quisque suis adscribere viribus audet,
Tantum sacrilegus surripit ipse Deo.
Hic fuit ingenuus, probus, ac sincerus amicus,
Atque Deum verâ cum pietate colens:
Condoluit miseris, aduersis rebus, amicis,
Ipse lavans gutta collacrymante genas.
Sunt alij fors quisquiliæ, sunt fors nebulones,
Occulent qui se vestibus Arminij.
Nil tam vile & erit, quod non sub veste tegatur
Arminij, contrà hunc etsi erit illud opus.
Interea si quis quærat, quid sit faciendum
Præsenti positis tempore rebus ita?
Respondebo (tamen partibus reliquis, aliorum
Et salvo sensu qui meliora ferent)
Nos quibus est sententia vera, tacere nequimus,
Quum tam pugnetur parte ab vtraque fere.
Sed tolerare alios alij possemus amicè,
εἰ σὺ Φιλιππειακὸς εἴτε Γεναῖος ἐγώ. *Siue Philippæus, siue Geneuæus ego.*
Sicut Calvinus, sicut fecere Melanthon,
Atque Palatinus sicut vtrosque tulit.
Absque tamen pugnis, vel motis rebus acerbè,
Concordes animos nos sed habere iubens.

Atque

Atque iubens Christum nos ritè docere salutis
Auctorem, verâ prendere eumque fide.
Absque opere & nostro vel vi servarier hinc nos,
Nos opere at gratos esse decere Deo.
Cætera sed quæ controversa fuere profunda,
Si qui non capiant, iure tacere queant.
Ne pugnas moveant, novitatis nil pariantque,
Ante reformatum ne moveantque statum.
Si hos quibus alma placet concordia despiciant, qui
Et ternam partem hos inter vtrosque vocent.
Hoc æqua fuerit tantisper mente ferendum,
Nobis adversos dum removere queant.
Quando rudes infidi perdiderant Corycæi
Hunc propè: Peiores ne Deus, oro, dato.
Ne puni propter nasutos, nos, Corycæos,
Nobis sinceros da Iova Theiologos,
Sintque professores sinceri, sintque ministri,
Fac sint concordes in pietate, Deus.

CHRONOSTICHON.

SeXte VbI post soLes serIet VIX sCorpIo phoebe
ArMInIVs IabaCobtVnC neceVICtVs obIt.

FINIS: